

и последенъ пжтъ слушахъ слова, които и Пенчо може би, за пръвъ и последенъ пжтъ е казалъ. Тѣ бѣха думи на вдѣхновение, които никога не се повтарятъ... Два часа го слушахъ изуменъ, съ разширени зеници и разтворени уста“. Сжщо В. Н. Златарски: ... „Слушателкитѣ и слушателитѣ на Пенча така се бѣха захласнали въ речта му, че бѣха готови да го слушатъ цѣла нощ“. („Съ П. Сл. въ Русия“).

Говорѣло се, че билъ саможивъ, грубъ, недостжпенъ, своенравенъ, упоритъ. Въ сжщностъ, обаче, той е билъ такъвъ само за известна категория люде. „Къмъ обикновения човѣкъ той биваше много снисходителенъ... Но, къмъ твореца много строгъ“, казва М. Бѣлчева. Сжщото твърдятъ всички, които сж го познавали поотблизу. Въ споменитѣ си за него,¹⁾ като директоръ на Нар. театръ, К. Мутафовъ твърди, че Славейковъ съвсемъ не е билъ упоритъ, „инатъ“ — щомъ се убедѣлъ, че не е правъ, отстжпвалъ. Упоритъ билъ, когато е билъ убеденъ въ правотата на своето схващане, а когато е бивалъ предизвикванъ, гнѣвътъ му не знаелъ предѣли, — ставалъ е злъченъ, циниченъ и грубъ. Но, къмъ всички, които сж се доближавали къмъ него съ довѣрие, е показвалъ голѣма доброта и човѣчностъ. Съвсемъ не е билъ затворена, недостжпна, а много общителна натура, чувствувалъ е голѣма потрѣба отъ близки, на които да се довѣри изцѣло, и е умѣлъ да бжде душевенъ и сърдеченъ. „Инакъ се отиваше у него, пише Дора Габе²⁾. Деньтъ се очакваше като празникъ. А у Пенчови въ кжщи ви-

1) „Златорогъ“, г. XIII, кн. 5 и 6.

2) За Пенча Славейковъ, в. „Дем. Сговоръ“, год. I, бр. 202.